

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Gabriely Vršanské ve věci **žalobce: JUDr. J. L.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Janou Pekařovou, advokátkou, se sídlem Jáchymova 2, Praha 1, PSČ 110 00, proti **žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního úřadu**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.6.2014, č.j. 44/UPS/2014-3

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 2.6.2014, č.j. 44/UPS/2014-3, jímž žalovaný změnil identifikaci žadatele o vydání územního rozhodnutí o změně využití území a v ostatním potvrdil výrok rozhodnutí Městského úřadu Louny, odboru stavebního úřadu a životního prostředí (dále jen „stavební úřad“) ze dne 27.11.2013, č.j. MULNCJ 89390/2013, kterým stavební úřad podle § 92 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), zamítl žádost žalobce o vydání rozhodnutí o změně využití území na pozemcích parc. č. 308/6 a 384/11 v k.ú. Brodec, z důvodu nesouladu změny druhu pozemku se schválenou územně plánovací dokumentací a nevyhovění obecným požadavkům na využívání území. Současně se žalobce v žalobě domáhal zrušení rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 27.11.2013, č.j. MULNCJ 89390/2013, a náhrady nákladů soudního řízení.

V žalobě žalobce namítal shodně jako v odvolání do rozhodnutí stavebního úřadu, že žalovaný (shodně i stavební úřad), porušil základní zásady výkonu veřejné správy definované v ustanovení § 2 odst. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a to zásadu ochrany dobré víry, zásadu předvídatelnosti a legitimního očekávání, neboť se při rozhodování o žádosti žalobce o vydání rozhodnutí o změně využití území na pozemcích parc. č. 308/6 a p. č. 384/11 v k. ú. Brodec z důvodu jejich zalesnění, neřídil „Souhrnným stanoviskem Městského úřadu Louny, odboru stavebního úřadu a životního prostředí k záměru – vyjmutí p.p. č. 384/11 v k. ú. Brodec ze zemědělského původního fondu a následné zařazení do pozemků určených k plnění funkcí lesa“ ze dne 27.3.2013, č.j. MULNCJ 23840/2013. Ze shora uvedeného stanoviska dle žalobce vyplývá, že v případě splnění v něm uvedených podmínek bude možné pozemek parc. č. 384/11 po vynětí ze zemědělského půdního fondu prohlásit za pozemek určený k plnění funkcí lesa. Žalobce byl v dobré víře a legitimně očekával, že stavební úřad i následně rozhodne kladně, když vydáním shora uvedeného stanoviska předem avizoval své pozitivní stanovisko jeho záměru, stejně tak jako závazným souhlasným stanoviskem se zalesněním pozemků ze dne 14.10.2013, č.j. MULNCJ 76683/2013. Stavební úřad do svého souhrnného stanoviska přitom nezahrnul podmínku týkající se změny územní dokumentace, žalobce nepoučil o nutnosti jejího splnění a tím porušil ust. § 4 odst. 2 správního řádu.

Žalobce rovněž vytýkal žalovanému a stavebnímu úřadu nesprávný výklad územního plánu, z něhož nevyplývá nemožnost zřízení lesního porostu či pozemků určených k plnění funkce lesa na předmětných pozemcích, neboť v něm nejsou definovány žádné nepřipustné či zakázané způsoby využití. Pokud tedy z územního plánu ani z právního předpisu nevyplývá pro žalobce nemožnost jiného využití předmětných pozemků, je žalobce v souladu s čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod oprávněn činit co není zákonem zakázáno, tj. zřizovat lesní porosty na dotčených pozemcích. Žalovaný přitom v dané věci nepřipadně uplatnil čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, z něhož vyvodil nesprávný závěr.

Žalobce rovněž poukazoval na nesprávný závěr žalovaného, že záměr navrhovaný žalobcem je v rozporu s § 18 odst. 5 stavebního zákona. Územní plán obce Brodec přitom dle jeho názoru výslovně nevylučuje umisťovat v nezastaveném území obce zařízení a jiná opatření pro lesnictví, za která žalobce považuje i vysazení lesa, a proto je zalesnění pozemků v souladu s územním plánem.

Žalobce namítal i to, že se žalovaný shodně jako stavební úřad neřídil při svém rozhodování § 1 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a změně některých zákonů (dále jen „zákon o lesích“), který je ve vztahu speciality ke stavebnímu zákonu, a který definuje veřejný zájem na ochraně a obnově lesa. Žalovaný v této souvislosti poukazoval na to, že zalesněním pozemků smíšeným lesem chtěl přispět k zachování příznivého životního prostředí, tj. k naplnění čl. 35 Listiny základních práv a svobod, dle kterého má každý právo na příznivé životní prostředí, k čemuž měl stavební úřad, resp. žalovaný přihlídnout při řešení této věci. Žalobce závěrem zdůraznil, že pozemky jsou aktuálně vedeny jako lesní, obec se zalesněním souhlasí a stavební úřad zamítl žádost žalobce pouze z formalistických důvodů, ačkoli v předešlé činnosti rozhodoval souhlasně.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalovaný odmítl námitku žalobce, že stavební úřad rozhodl v rozporu se zásadou

legitimního očekávání. Souhrnné stanovisko ze dne 27.3.2013 totiž nemohlo žalobci legitimní očekávání kladného vyřízení jeho žádosti založit, neboť toto obsahuje pouze vyjádření dotčených orgánů, které v územním řízení hájí výlučně zájmy, k jejichž ochraně byly ustaveny. Žalovaný zdůraznil, že posouzení souladu záměru žalobce s územně plánovací dokumentací je zákonem svěřeno výlučně územnímu řízení a dotčené orgány tento aspekt nesledují.

Žalovaný nesouhlasil s vyjádřením žalobce, že nesprávně posoudil obsah územního plánu obce Brodec, včetně jeho argumentace Listinou základních práv a svobod a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Ve vztahu k námitce souladu záměru žalobce s veřejným zájmem na zalesňování pozemků, jako důvodu vyhovění žádosti žalobce, žalovaný uvedl, že v případě rozporu s územně plánovací dokumentací neexistuje žádný prostor pro správní uvážení, ve kterém by mohl toto vzít v úvahu. Odkázal na § 43 odst. 5 stavebního zákona s tím, že územní plán obce je pro rozhodování stavebního úřadu závazný a v případě nesouladu nezbyvá stavebnímu úřadu, než žádost podle § 92 odst. 2 stavebního zákona zamítnout.

V replice k vyjádření k žalobě žalobce odkázal na žalobu.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce vyslovil k výzvě soudu s tímto postupem souhlas a žalovaný nesdělil v soudem stanovené lhůtě svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli účastníci byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud při posouzení věci vyšel z toho, že žalobce dne 14.10.2013 požádal stavební úřad o vydání územního rozhodnutí o změně využití území na pozemcích parc. č. 308/6 (ostatní plocha) a 384/11 (trvalý travní porost) v k. ú. Brodec. Záměrem žalobce bylo oba pozemky využít pro účely lesního hospodářství. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 27.11.2013 žádost žalobce zamítl z důvodu rozporu záměru žalobce (zalesnění pozemků) se schválenou územně plánovací dokumentací a nesouladem s obecnými požadavky na využívání území, přičemž

poukázal na vymezení pozemků pro způsoby využití v územním plánu obce Brodec, jako zemědělské plochy (NZ) v případě pozemku parc. č. 384/11 a jako plochy smíšené (NSn) - zeleň nelesní v případě pozemku parc. č. 308/6. Stavební úřad popsal v rozhodnutí žalobcův záměr nového způsobu využití pro lesní hospodářství (pozemky určené k plnění funkce lesa). Rovněž popsal způsob využití shora uvedených pozemků vyplývající z popisu provedeného v územním plánu obce a odkázal na nemožnost využít dle stávajícího územního plánu pozemky jako plochu sloužící pro lesní hospodářství.

Před zahájením územního řízení, dne 1.3.2013 požádal žalobce Městský úřad Louny, Odbor stavebního úřadu a životního prostředí, Oddělení životního prostředí, o předběžné vyjádření ve věci vyjmutí parcely ze zemědělského půdního fondu a následného zařazení do pozemků určených k plnění funkcí lesa. V žádosti odkazoval na § 9 odst. 1 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a zákon č. 289/1995 Sb., o lesích. Dne 27.3.2013 vydal Městský úřad Louny, odbor stavebního úřadu a životního prostředí, vyjádření k žádosti o souhrnné stanovisko „Vyjmutí p. p. č. 384/11 ze zemědělského půdního fondu a následné zařazení do pozemků určených k plnění funkcí lesa, v k. ú. Brodec“, investor Mgr. J. L. (dále jen „Souhrnné stanovisko“), v něhož Městský úřad Louny, odbor stavebního úřadu a životního prostředí, informoval žalobce o podmínkách realizace v žádosti uvedených záměrů žalobce z hlediska ochrany zemědělského půdního fondu (odkázal na potřebu souhlasu s trvalým odnětím půdy), ochrany ovzduší (uvedl, že není dotčeným orgánem), odpadového hospodářství (neměl připomínku k záměru), lesního hospodářství (popsal nezbytný postup po vydání rozhodnutí o změně využití území), vodního hospodářství (vyjádřil se, že není dotčeným orgánem) a ochrany přírody (odkázal na nutnost předem si opatřit závazné stanovisko orgánu ochrany přírody). Dne 14.10.2013, k žádosti žalobce, vydal Městský úřad Louny, odbor stavebního úřadu a životního prostředí, jako příslušný orgán ochrany přírody podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, závazné stanovisko k zalesnění předmětných pozemků označené jako Zalesňování pozemků nad 0,5 ha podle § 4 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., v k. ú. Brodec (dále jen „Závazné stanovisko“), kterým souhlasil za splnění specifikovaných podmínek se zalesněním. Dne 16.10.2013 Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, jako příslušný orgán ochrany zemědělského půdního fondu (dále jen „ZPF“) vydal k žádosti žalobce souhlas k trvalému odnětí 1,0676 ha zemědělské půdy pro nezemědělské účely – zalesnění pozemku p. č. 384/11 v k. ú. Brodec za podmínek v něm uvedených. Dne 4.11.2013 vydal Městský úřad Louny, odbor stavebního úřadu a životního prostředí, jako příslušný orgán ochrany přírody podle § 77 odst. 1 písm. e) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny povolení k záměrnému rozšíření geograficky nepůvodního druhu dřeviny. Ministerstvo zemědělství dne 13.9.2013 potvrdilo žalobci změnu druhu zemědělské kultury vztahující se k předmětnému pozemku z travního porostu na zalesněnou půdu s účinností od 12.11.2013.

Ve vztahu k žalobní námitce spočívající v tom, že stavební úřad vydáním Souhrnného stanoviska, které bylo pozitivní, uvedl žalobce v omyl tak, že tento přepokládal, že následná rozhodnutí budou též vyhovující, tj. zasáhl do jeho legitimního očekávání, dobré víry a porušil zásadu předvídatelnosti rozhodnutí, resp. nesplnil poučovací povinnost, soud uvádí, že tato je zcela nedůvodná.

Ze shora popsaného Souhrnného stanoviska vyplývá jediné pro žalobce pozitivní vyjádření, učiněné stavebním úřadem, jako orgánem příslušným k výkonu státní správy na

úseku nakládání s odpady podle § 79 odst. 4 písm. b) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, který nevyjádřil k záměru identifikovanému jako „Vyjmutí p. p. č. 384/11 ze zemědělského půdního fondu a následné zařazení do pozemků určených k plnění funkcí lesa, v k. ú. Brodec“ žádné připomínky. Z obsahu Souhrnného stanoviska je dále zřejmé, že tímto stavební úřad poskytl žalobci přehled jednotlivých oblastí veřejného zájmu, které mohou být dotčeny odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu a následného prohlášení pozemků za pozemky určené k plnění funkcí lesa a informoval jej o tom, v jakých z těchto oblastí je, resp. není dotčeným správním orgánem. Současně seznámil žalobce s tím, na kterých úsecích je vyžadován souhlas, resp. závazné stanovisko, vydávané na základě zvláštní žádosti a sdělil žalobci, že podkladem pro prohlášení pozemků za pozemky určené k plnění funkcí lesa je rozhodnutí o změně využití území, jehož vydání je podmíněno závazným stanoviskem orgánu ochrany přírody a krajiny a také souhlasem s trvalým odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu. Z obsahu Souhrnného stanoviska však pro žalobce ve vztahu k jeho záměru zcela jistě nevyplyvá závěr, že v něm zmíněná, v budoucnu vydávaná, stanoviska, resp. rozhodnutí budou kladná.

Ani z obsahu dalších shora uvedených stanovisek, resp. souhlasu přitom nevyplyvá, že by tyto jakkoli předjímalý výsledky územního řízení, či zavazovaly stavební úřad v procesu územního rozhodování při výkonu jeho působnosti.

V této souvislosti soud připomíná, že závazná stanoviska (tedy i ta, která byla vydána ve věci žalobce), vydávají správní orgány podle § 149 odst. 1 správního řádu, který stanoví, že závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány. Závazné stanovisko dotčený správní orgán (který sám nevede správní řízení v dané věci) vydává po posouzení předloženého záměru výlučně z hlediska jeho souladu s povinnostmi vyplývajících ze zvláštního zákona a případných prováděcích právních předpisů vydaných k ochraně konkrétního veřejného zájmu (např. zájem na ochraně zemědělského půdního fondu, na ochraně přírody a krajiny atd.), jehož ochrana přísluší dotčenému správnímu orgánu v procesu vydávání správního rozhodnutí jiného vykonavatele veřejné správy. Závazným stanoviskem správní orgán prezentuje odborný názor, který je správní orgán, jemuž je určeno, povinen při dalším vydávání správního rozhodnutí respektovat, mimo jiné v tom smyslu, že tento podklad rozhodnutí je vyloučen z volného hodnocení důkazů a v případě, že bylo v průběhu správního řízení vydáno závazné stanovisko znemožňující vyhovět určité žádosti, není již třeba provádět další dokazování a je nutné žádost zamítnout.

Zejména je třeba konstatovat, že zmíněné Souhrnné stanovisko není závazným stanoviskem ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu, bylo vydáno před zahájením územního řízení a jeho obsah je limitován obsahem žádosti o jeho poskytnutí. Pakliže žalobce svou žádost o souhrnné stanovisko vymezil konkrétně vymezeným záměrem „vyjmutí“ dotyčných pozemků ze zemědělského půdního fondu a následného zařazení do pozemků určených k plnění funkcí lesa, obdržel přehledný výčet rozhodnutí, resp. stanovisek, jejichž obstarání je nezbytným předpokladem realizace právě a jen tohoto záměru. Nelze proto přisvědčit žalobci v tom, že stanovisko mohlo důvodně vyvolat očekávání žadatele, že správní orgán (byť se fakticky jedná o stejný odbor příslušného městského úřadu) je tímto vázán v tom smyslu, že každé z jeho rozhodnutí – jednotlivých kroků v rámci procesu realizace záměru žalobce by

muselo být ve vztahu k žadateli vždy kladné. Stejně tak nelze vyvodit, že jedno kladné závazné stanovisko je způsobilé vyvolat na straně žadatele legitimní očekávání kladného závazného stanoviska i jiných dotčených správních orgánů (stejněho správního orgánu na základě jiného zákona při realizaci ochrany jiného veřejného zájmu). Toto logicky vyplývá z toho, že dotčené správní orgány reprezentují odlišné zájmy, které chrání a jejich stanoviska tak mohou být zásadně odlišná, stejně jako závěr stavebního úřadu, který zastupuje jiný zájem v územním řízení.

Žalobce se mýlí, když se domnívá, že je jeho legitimním požadavkem, aby stavební úřad do obsahu Souhrnného stanoviska zahrnul i podmínky týkající se územně plánovací dokumentace a poučil o nich žalobce. Zde soud připomíná, že žalobce svou žádostí o informaci oslovil stavební úřad jako orgán ochrany přírody, orgán ochrany zemědělského půdního fondu a orgán státní správy lesů. Stavební úřad, vyjma případu poskytování územně plánovací informace podle § 21 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, shora uvedenou poučovací povinnost nemá a nelze po něm spravedlivě požadovat, aby bez řádné žádosti (viz § 21 stavebního zákona) v době, kdy ještě nebylo územní řízení ani zahájeno, natož aby bylo v takové fázi, že by stavební úřad přezkoumal územní plán obce a jeho soulad se záměrem žalobce (který logicky ještě ani nebyl specifikován způsobem vyžadovaným stavebním zákonem pro účely územního rozhodnutí), poučoval žalobce o splnění podmínek týkajících se územně plánovací dokumentace a předjímal tak výsledek územního řízení, tj. závěr o tom, že záměr žalobce není v souladu s platnou územně plánovací dokumentací.

Poučovací povinnost správního orgánu, ve smyslu § 4 odst. 2 správního řádu, znamená především povinnost poskytnout dotčeným osobám poučení o jejich právech a povinnostech vyplývajících z právních předpisů upravujících řízení před správními orgány. Poučovací povinnost týkající se otázek hmotného práva však obecně v rámci správního řízení, ani konkrétně v případě územního řízení, místo nemá i s ohledem na dodržení zásady nestranného přístupu k účastníkům řízení. Podmínka souladu záměru žadatele s územně plánovací dokumentací, přitom vyplývá přímo ze stavebního zákona, který stanoví v § 90 písm. a), že v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací, kterou se podle § 2 odst. 1 písm. n) bod 2 stavebního zákona rozumí i územní plán. Stavební úřad proto neměl důvod žalobce o této podmínce poučovat, neboť znalost zákona je presumována (zásada ignorantia legis non excusat - neznalost zákona neomlouvá), a bylo tak zejména povinností žalobce vyplývající z obecných zásad platných již od dob římského práva [*vigilantibus iura scripta sunt* (jen bdělým náleží práva) a *ignorantia legis non excusat*] přesvědčit se, zda jeho záměr územně plánovací dokumentací odpovídá. Ustanovení § 90 a § 92 stavebního zákona byla v době, kdy žalobce podával žádost o územní rozhodnutí (resp. o vydání stanoviska), platná a účinná a poskytovala informaci o tom, že není-li záměr žadatele v souladu se všemi požadavky uvedenými v § 90 zákona (tj. i v souladu s územně plánovací dokumentací) nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy, stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne.

Soud se proto nemohl ztotožnit s názorem žalobce, že uvedené Souhrnné stanovisko bylo způsobilé vyvolat u něj legitimní očekávání dalších kladných rozhodnutí, pokud však žalobce takový dojem nabyl, nesouhlasí soud s jeho závěrem o tom, že se jednalo o omyl vyvolaný postupem stavebního úřadu a že by takový omyl mohl zakládat dobrou víru žalobce, kterou by byl správní orgán povinen chránit podle § 2 odst. 3 správního řádu.

Stejně tak soud nepřisvědčil ani žalobcem tvrzené překvapivosti (nepředvídatelnosti) vydaného územního rozhodnutí. Otázkou předvídatelnosti rozhodování se opakovaně zabýval i Ústavní soud v souvislosti se soudním řízením, kdy např. v nálezu ze dne 24.2.2004, sp. zn. I. ÚS 654/03 (č. 27/2004 Sb. ÚS), označil za projev libovůle a porušení práva na spravedlivý proces situaci, kdy je rozhodnutí „pro účastníka řízení s ohledem na dosavadní stav řízení, stav dokazování, existující procesní situaci a především uplatněné právní námitky překvapivé“. Jakkoli Ústavní soud tyto závěry vyslovil v souvislosti s rozhodováním soudů, lze je, dle názoru soudu, nepochybně vztáhnout i na řízení správní. V projednávané věci se však o případ porušení tohoto principu nejedná, neboť stavební úřad nikterak vůči žalobci předem nedeklaroval výsledek územního řízení, resp. v řízení neprovedl zásadní změnu právního posouzení věci a předmětná závazná stanoviska, vydaná mimo správní řízení, představovala sice nezbytné podklady rozhodnutí, avšak neřešila podmínky, jejichž přezkum je vyhrazen stavebnímu úřadu v rámci územního řízení. Zásada předvídatelnosti vyjádřená v ust. § 2 odst. 4 správního řádu ukládá správnímu orgánu brát na zřetel, aby při rozhodování skutkově shodných anebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, čímž jsou vytvářeny předpoklady pro předvídatelnost činnosti veřejné správy. S ohledem na shora uvedené, s přihlédnutím k tomu, že žalobce netvrdil, že by stavební úřad v jiném případě postupoval odlišně, resp. rozhodl odlišně, považuje soud námitku porušení zásad legitimního očekávání a předvídatelnosti za nedůvodnou.

Námitku procesního pochybení stavebního úřadu, potvrzeného žalovaným, spočívajícího v nerespektování kontinuity jednotlivých správních úkonů (výslovně žalobce uvedl: „Namísto požadované součinnosti a návaznosti mezi postupy téhož správního orgánu a postupu, který by odpovídal okolnostem žalobcova případu, však došlo k pochybení stavebního úřadu...“), v jejímž rámci žalobce argumentoval zásadou individuálního posouzení každé věci vyjádřenou v § 2 odst. 4 správního řádu a zásadou vzájemného souladu souvisejících řízení a spolupráce správních orgánů vyjádřenou v § 8 správního řádu, soud shledal zcela nedůvodnou. Žalobce netvrdil, v jaké konkrétní činnosti resp. úkonu spatřuje tvrzené pochybení (vyjma následně uvedeného konstatování nerespektování legitimního očekávání kladného výsledku v případě splnění podmínek vyplývajících ze souhrnného stanoviska), soud proto dospěl, s ohledem na obecnost žalobní námitky, pouze k obecnému závěru (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz, ze kterého vyplývá, že je-li žalobní bod způsobilý projednání, soud jej posoudí v té míře obecnosti, v níž byl formulován. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej.), že nelze považovat za nedostatek součinnosti, resp. souladu navazujících řízení situaci, kdy správní orgán byť na základě kladných závazných stanovisek a po shromáždění všech podkladů nezbytných pro řádné zjištění skutkového stavu (posouzení žádosti) vydá, z důvodů nesplnění zákonem stanovených podmínek, správní rozhodnutí ve vztahu k žadateli negativní.

Při posouzení námitky nesprávné interpretace územního plánu soud vycházel z toho, že v územním řízení o změně využití území stavební úřad posuzuje, mimo jiné, zda je dokumentace předloženého záměru v souladu s územně plánovací dokumentací (územním plánem) a vydáním územního rozhodnutí tento soulad konstatuje. Shledá-li stavební úřad rozpor s územně plánovací dokumentací, musí žádost o vydání rozhodnutí zamítnout.

Územní plán přitom podle § 43 odst. 5 stavebního zákona, představuje závazný podklad pro vydání územního rozhodnutí, jímž se rozhoduje o změně využití území a je tedy povinností stavebního úřadu, u záměrů s nimiž územní plán v daném území počítá, povolit jen takové změny, které budou navrženy v souladu s regulativy stanovenými v platném územním plánu (srov. rozsudek NSS ze dne 3.12.2010, sp. zn. 7 As 76/2010, www.nssoud.cz).

V daném případě z grafické části územního plánu obce Brodec vyplývá, že pozemek parc. č. 308/6 v k. ú. Brodec se nachází v nezastavěném území obce, v ploše s vyznačeným funkčním využitím Plochy smíšené, NSn - zeleň nelesní a pozemek parc. č. 384/11 v k. ú. Brodec se nachází rovněž v nezastavěném území, v ploše s vyznačeným funkčním využitím Plochy zemědělské – NZ.

Pod písm. f) textové části územního plánu obce Brodec jsou stanoveny podmínky pro využití ploch s rozdílným způsobem využití s určením převažujícího účelu využití (hlavní využití), přípustného využití (podmíněně přípustného využití) a nepřípustného využití. V případě Ploch smíšených, Ns – zeleň nelesní, hlavní využití popsáno, jako: zeleň mimo zastavěné území a ve volné krajině. Přípustným využitím je zeleň ochranná, doprovodná, na volných plochách, zeleň svahů a mezí, podél komunikací, podél vodních toků a jinak neurčená. Podmíněně přípustným využitím jsou liniové stavby pro dopravu, stavby technického vybavení území, úpravy vodních toků.

Hlavní využití Ploch zemědělských – NZ je popsáno jako: plochy zahrnují zemědělský půdní fond a mají převažující zemědělské využití. Přípustným využitím jsou plochy zemědělské půdy ve volné krajině, chmelnice, louky, pastviny, trvalé travní porosty, plochy sadů, zahrad ve volné krajině. Doprovodná zeleň těchto ploch, zeleň ochranná, a jinak neurčené. Podmíněně přípustným využitím jsou liniové stavby pro dopravu, stavby technického vybavení, stavby pro zemědělské využití a jiná opatření pro zemědělství.

Pro všechny plochy s rozdílným využitím, tj. i pro plochy zemědělské a smíšené, platí nepřípustné využití, tj. takové, které nesplňuje podmínky stanovené zákonem, územním plánem obce (tj. podmínky přípustného využití či podmíněně přípustného využití), jinými obecně závaznými právními předpisy nebo platným správním rozhodnutím, a to buď pro celé správní území, nebo pro jeho části.

Na základě uvedeného nelze než přisvědčit závěru žalovaného i stavebního úřadu, že územním plánem provedený výčet přípustných a podmíněně přípustných využití ploch zemědělských i ploch smíšených – zeleň nelesní nezahrnuje využití shora uvedených ploch jako lesní plochy, pozemků určených k plnění funkcí lesa, pozemků staveb a zařízení lesního hospodářství, jak je v územním plánu definováno užití ploch lesních, NL – lesy.

S ohledem na uvedené, soud shledal, že v územním plánu obce jsou v rozporu s tvrzením žalobce výslovně definovány přípustné (byť podmíněně) způsoby využití dotčených pozemků, mezi nimiž není využití ploch pro účely lesního hospodářství, soud shledal výklad územního plánu provedený stavebním úřadem i žalovaným ve vztahu k záměru žalobce za správný a logický. Pakliže stavební zákon podmiňuje legální realizaci záměru žalobce vydáním kvalifikovaného souhlasu příslušného správního orgánu – kladného územního rozhodnutí o změně využití území, které váže na splnění zákonem stanovených podmínek, nelze nevydání takového rozhodnutí ze zákonných důvodů (zde nesoulad s územním plánem) považovat za porušení žalobcova práva zaručeného čl. 2 odst. 3 Listiny

základních práv a svobod, když takovým rozhodnutím správní orgán neporušil zásadu výkonu veřejné moci vyjádřenou v čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, reflektovanou ust. § 2 odst. 1 správního řádu.

Z uvedených důvodů soud shledal žalobní námitku týkající se nesprávnosti interpretace územního plánu provedené žalovaným a stavebním úřadem nedůvodnou.

Namítal-li žalobce, že územní plán obce Brodec výslovně nevylučuje umísťovat v nezastavěném území obce zařízení a jiná opatření pro lesnictví, za což žalobce považuje i vysázení lesa, tudíž je záměr žalobce v souladu jak s územním plánem, tak ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona, soud s touto argumentací nesouhlasí.

Z ustanovení § 18 odst. 5 stavebního zákona vyplývá, že v nezastavěném území lze v souladu s jeho charakterem umísťovat stavby, zařízení, a jiná opatření pouze pro zemědělství, lesnictví, vodní hospodářství, těžbu nerostů, pro ochranu přírody a krajiny, pro veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, pro snižování nebezpečí ekologických a přírodních katastrof a pro odstraňování jejich důsledků, a dále taková technická opatření a stavby, které zlepší podmínky jeho využití pro účely rekreace a cestovního ruchu, například cyklistické stezky, hygienická zařízení, ekologická a informační centra. Z takto provedeného výčtu zákonem povolených změn v nezastavěném území, zcela jednoznačně vyplývá, že žalobcem zamýšlená výsadba lesa, resp. využívání pozemků pro účely lesního hospodářství nenaplnuje shora uvedenou zákonnou definici, když se nejedná se o umístění zařízení, stavby ani o umístění jiného opatření pro shora uvedené účely.

K argumentaci žalobce požadavkem na zohlednění veřejného zájmu na zachování a vytváření příznivého životního prostředí a zájmu na ochraně a obnově lesa vyjádřeném v § 1 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně některých zákonů při rozhodování o záměru žalobce, soud uvádí následující. Z dikce ust. § 43 odst. 5 stavebního zákona ve spojení s § 90 a § 92 stavebního zákona, vyplývá jednoznačná závaznost územního plánu pro stavební úřad, který musí v případě zjištění rozporu záměru žadatele s územním plánem žádost zamítnout. Územním plánem provedené vymezení limitů využití území, které jsou právně závazné a určují konkrétní využití území, představuje konečný regulativ, který stavební úřad nemůže volně hodnotit a překračovat. Zde soud připomíná smysl územního plánu, který spočívá v komplexním řešení funkčního využití území a ve vytváření předpokladů k zabezpečení trvalého souladu všech přírodních, civilizačních a kulturních hodnot území, zejména se zřetelem na péči o životní prostředí a ochranu jeho hlavních složek, jehož cílem je vyvážit zájmy jednotlivých osob se zájmy na rozvoji území a ochraně přírody. Soudu s ohledem na uvedené nezbylo než přisvědčit závěru žalovaného, že zákon stanovením uvedeného kategorického imperativu neposkytuje stavebnímu úřadu v procesu rozhodování ve vztahu k územnímu plánu žádný prostor ke správnímu uvážení, v jehož rámci by mohl zohlednit žalobcem deklarovaný zájem na ochraně a obnově lesa.

S ohledem na zjištěnou nedůvodnost všech žalobních námitek, soud uzavírá, že správní orgány v projednávané věci postupovaly zcela v souladu se zákonem a neporušily žádná práva žalobce. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal všechny relevantní námitky žalobce a své úvahy, které jsou v souladu se zásadami logiky, patřičně odůvodnil. Žalobu proto soud vyhodnotil jako zcela nedůvodnou, a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji výrokem ad I. rozsudku zamítl.

V souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 8. prosince 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová